

Před půl rokem spolu prožili úžasné dobrodružství, když ve zdejších starých pískových lomech hledali jeskyni s pokladem. Při svém pátrání museli tehdy čelit mnohým nebezpečím a nakonec jen o vlásek unikli smrti. Získali ovšem to nejcennější – totiž vzájemné přátelství a důvěru, že se mohou jeden na druhého absolutně spolehnout.

Tak jako každý den, i dnes na sebe po vyučování počkali před školou, a aniž by se museli jakkoliv domlouvat, vykročili ke starým schodům. Cesta domů kolem koupaliště byla sice delší (Jindra bydlel v ulici Pod Pecí, Vojta v takzvaných *nových domech*), ale oba kluci ji měli radši. Důvod byl prostý –

tato cesta vedla místy, která jim připomínala jejich letní dobrodružství. Museli jít nedaleko Okrouhlé ulice, kde objevili zazděný vstup do pískových lomů, kolem domku pana Krejčíře, který jim při hledání pokladu vydatně pomáhal, a také kolem místa, kde se Jindra popral s Rancákem a jeho dvěma kumpány, když před těmi surovci bránil Vojtovu nevlastní sestřenicu Terezu. A byl tady ještě jeden důvod, proč pravidelně přicházeli domů skoro o hodinu později, než kdyby zvolili kratší cestu. Právě tady, na nejvyšším místě starých schodů, byl totiž nejlepší výhled na Klárov. Kluci zde měli všechny dominanty čtvrti jako na dlani: po pravici komín a budovu staré cihelny, tribuny stadionu Slovan Klárov, Hamerský potok a věž kostela svaté Kláry. Přímo před sebou viděli koupaliště, které bylo přes zimu samozřejmě vypuštěné, a za sebou zanedbaný park. Po levici pak mohli (kdyby o to stáli) zahlédnout střechy paneláků dokončovaného sídliště. Právě o něm si teď vyprávěli.

„Už se tam nastěhovali první lidi.“

„Já vím. Některý domy se ještě dodělávají, ale v těch, co jsou hotový, se už bydlí.“

Jak kluci mluvili, stoupaly jim od úst obláčky páry.

„Jak se těšíš na Vánoce?“ zeptal se Jindra.

„Jako jestli jsem napsal Ježíškovi?“ zasmál se Vojta. „To ne. Ani jsem nemusel. Zdá se, že vytouženýho rozvodu rodičů se dočkám i bez jeho pomoci.“

„Táta už se od vás teda odstěhoval?“

„Jo. Před tejdnem.“

„A jaký to je?“

„Docela dobrý. Doma je konečně klid. A já jsem stejně každou volnou chvíli na stadionu.“

„A co máma?“

„Přišla za mnou hned, jak táta odjel. Že prej si teď budeme muset pomáhat a bejt si vzájemně oporou. Tak se snažím. Vynáším odpadky, meu nádoby a tak.“

Vojta sice pronášel tyto věty se svým věčným úsměvem na tváři, ale Jindra dobře věděl, že úplně jedno mu to není. Chvilí nikdo z nich nevěděl jak pokračovat. Na *prostřední* klárovské zastávce zastavila tramvaj. Její osvětlené vozy z té dálky vypadaly jako malé lucerničky.

„Asi bych ti měl říct, že pozejtří k nám přijede Tereza,“ promluvil opět Vojta. „Bude u nás s tetou na Vánoce.“

Když to Jindra uslyšel, srdce mu začalo bít o poznání rychleji a celým tělem mu projelo příjemné zachvění. Tereza se mu líbila, ale zatím to nedokázal přiznat ani sám sobě, natožpak Vojtovi. Proto nahlas řekl jen neutrální: „Hm.“

Vojta ale nechtěl nechat svého kamaráda vyklouznout tak lacino, a proto pokračoval: „Máma říkala, že by bylo smutný, kdybysme byli u stromečku jen dva, tak pozvala tetu, ať k nám přijedou. Takže tam budeme čtyři. Máma, teta, Tereza a já. To znamená nekonečný pečení cukroví a ještě nekonečnejší povídání o tetiných kolegyních z práce. Nechceš se taky přidat? Abych na tu radost nebyl sám?“

„Dík. Ale to asi nepůjde. U nás bude znovu po letech táta.“

„Takže vaši se zase dali dohromady?“

„Hm. Říkají tomu zkouška. Že se jako uvidí, jak nám to půjde. Ale řek bych, že táta je docela rád. Poslední troje Vánoce strávil sám ve své garsonce sledováním pohádek v televizi.“

„Mejdan, na kterým byl jen Mrazík, Popelka a tvůj táta? To muselo bejt fakt děsný.“

V korunách stromů zanedbaného parku krákaly vrány, ale u starých schodů se rozezvučel úlevný smích. Oba kluci už dávno zjistili, že jednou z nejcennějších věcí na jejich přátelství je možnost popovídat si o svých trápeních.

Když smích dozněl, promluvil znovu Jindra: „Už jsi přispěl na tu sbírku pana Pávka?“

Pan Pávek byl klárovský pamětník, který se s oběma kluky dobře znal. Navzdory svému pokročilému věku je stále velmi aktivní a nyní se snažil vybrat peníze na zvon do odsvěceného kostela svaté Kláry.

„Samozřejmě že přispěl. To je snad jasný, ne? Myslíš, že to stihne, tak jak plánoval?“

„Jako že zvon poprvé zazní ráno na Štědrej den? Nevím. Ale bylo by to hezký.“

Kluci se naposledy rozhlédli po setmělém panoramatu Klárova. Kostelní věž, která dosud svůj zvon (a tedy i srdce) postrádala, z něj poněkud vyčnívala, nebyla však nejvyšší klárovskou stavbou. Jindrový oči zabloudily k černé siluetě staré cihelny s dominantním komínem. I ta, podobně jako kostel, byla zavřená a nepoužívaná. Vojta vykročil po schodech dolů a Jindra se jej chystal následovat, když si na poslední chvíli uvědomil, že tady něco nehraje. S cihelnou bylo něco jinak.

Něco se změnilo. Ale co? Znovu se podíval jejím směrem a za okamžik měl jasno. Cihelna byla tmavá, jak se sluší na opuštěnou továrnu, jen v jednom okně...

„Vojto!“ chytil kamaráda za paži a druhou rukou ukázal k cihelně. „Ve staré cihelně se svítí!“

Aniž by to kdokoliv z kluků tušil, stála právě tahle jediná věta na začátku jejich dalšího dobrodružství, při kterém budou muset prokázat nejen odvahu, ale také důvtip a inteligenci. Dobrodružství, při němž nebude hrozit nebezpečí jen jim, ale také mnohým lidem z jejich okolí.

2/ Strašidelný hrad

Klárovská cihelna byla zavřená zhruba šedesát let. Cihly z ní se kdysi vyvážely do půlky Evropy, ale odběr postupně upadal. Místo tří výrobních linek pracovaly jen dvě, pak jedna a nakonec celou cihelnu uzavřeli s tím, že provoz obnoví v příhodnějších časech. K tomu už ovšem nikdy nedošlo. Na bráně do areálu cihelny tak už šedesát let rezavěl železný řetěz s visacím zámkem, od kterého snad už ani nebyl klíč. Střecha cihelny se na několika místech propadla, v okapech rostly mladé břízy a sklo ve většině oken bylo vytlučené. Budova cihelny (která díky svým ozdobným římsám a sloupům připomínala trochu starý hrad) tak už více než půl století byla jakousi tichou vzpomínkou na historii Klárova. Místem, které mlčí a které neprojevuje žádné známky života. To byl také důvod, proč Jindru s Vojtou tak rozrušilo světlo v jednom z jejích oken. Oba kluci

si přirozeně začali pokládat různé otázky. Kdo tam svítí? Co v cihelně dělá? Bydlí tam snad někdo? A protože byli nebojácní a trpěliví, věřili, že se jim na všechny tyto otázky podaří najít odpověď.

Druhý den hned po vyučování vyběhli po Horákově třídě nahoru, až skoro ke konečné tramvaje. U vetešnictví pana Poláčka zahruli doprava do postranních uliček, kterými brzy došli k plácku, kde klárovští kluci občas hrávali fotbal. Za ním již stála zeď areálu cihelny.

„Jak se vlastně dostaneme dovnitř?“ přemýšlel Jindra nahlas, zatímco se blížili k vratům, která i po těch letech svítila tmavě červenou barvou. Stejnou barvou byly natřeny i všechny ostatní železné části cihelny - zábradlí na schodech, okapy i hromosvod.

„Bránu přelezeme, to nebude problém. A do budovy to určitě taky nějak půjde. Ten, co tam včera svítil, se tam taky musel nějak dostat.“

Jak se nakonec ukázalo, bylo to ještě jednodušší. Řetěz na bráně totiž někdo přeštípl pákovými kleštěmi. Ozvalo se jen tiché zavržení, když kluci vklouzli dovnitř, a pak se za nimi brána vlastní vahou zase přibouchla, jako kdyby je už nikdy nechtěla pustit zpátky.

Cihelna sestávala z jednopodlažní výrobní haly, k níž přiléhalo patrová kancelářská budova. Kolem stálo ještě několik rozpadlých dřevěných kůlen s cihlovou podezdívkou a dominantou celého areálu byl vysoký komín s žebříkem vedoucím k ochozu na jeho vrcholu.

Kluci přešli přes dvůr, kde plevelem zarůstaly koleje, po kterých kdysi dávno popojížděly speciální vozíky s materiálem a hotovými cihlami.

Nejprve zamířili ke kancelářské budově. Dveře vyrazil někdo před nimi, a tak bez problémů vstoupili dovnitř. Na podlaze ležela vrstva prachu, suti z opadaných omítek a střepů z vytlučení oken. Kluci procházeli místnost za místností a krčili nos při vdechování zatuchlého vzduchu. V místech, kterými kráčeli, bývala snad kdysi kartotéka obchodního oddělení. Shrbení úředníci zde u psacích strojů vyřizovali objednávky do Polska, Francie nebo Itálie. Zůstaly po nich jen rozpadlé stoly a plesnivějící hromady papírů na podlaze. Z jedné takové se ozývaly jakési podivné chrupavé zvuky. Vršek hromady se lehce chvěl. Bylo by možné, aby v těch špinavých papírech někdo spal? Kluci si nemuseli nic říkat. Mlčky na sebe pohlédli a po špičkách došli k hromadě. Vojta natáhl ruku a opatrně odstranil horní vrstvu papírů.

